

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2535/2016
02.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петковић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Александар Бугарин, адвокат из ..., ради поништаја одлуке о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2250/16 од 08.07.2016. године, у седници већа одржаној 02.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље АА из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2250/16 од 08.07.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П1 188/15 од 08.09.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев, којим је тужилца тражила да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. 03-3231 од 01.08.2011. године и да се обавезе тужени да је врати на рад, а ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 338.250,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 2250/16 од 08.07.2016. године, одбио као неосновану жалбу тужилца и потврдио првостепену пресуду, исправљену решењем од 26.10.2015. године.

Против другостепене пресуде тужилца је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. тог закона и утврдио да ревизија тужилца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка иако је ревизија и из овог разлога изјављена.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужила била у радном односу код туженог на неодређено време, распоређена на послове ..., на основу Уговора о раду од 21.05.2003. године и Анекса уговора о раду од 08.07.2008. године и 01.09.2008. године. Оспореним решењем туженог тужили је отказан уговор о раду, са анексима, на основу одредбе члана 179. тачка 9. Закона о раду, из разлога што је због економских, технолошких и организационих промена код туженог престала потреба за њеним радом. Тужени је пре доношења овог решења донео Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова 21.04.2011. године којим су у члану 3. извршене измене и допуне члана 2. Правилника, тако да су брисани послови под 3, у Сектору финансија – ..., па је брисано радно место на које је била распоређена тужила. Тужени је 23.06.2011. године донео Предлог програма за решавање вишка запослених, који је достављен на мишљење Националној служби за запошљавање и синдикалној организацији туженог. Утврђено је да је у време доношења Програма за решавање вишка запослених од 18.07.2011. године укупан број запослених на неодређено време код туженог износио 884, укупан број запослених чији су послови брисани износио је 61, а укупан број запослених распоређених на пословима на којима је смањен број извршилаца је износио укупно 11. То даље подразумева да је број запослених за чијим радом је престала потреба је било укупно 72. Тужила је до доношења оспореног решења била распоређена у Сектору финансија – ... на пословима На овим пословима број извршилаца је смањен за укупно 1 и приликом одређивања за којим запосленим је на том радном месту престала потреба је примењен Анекс 3 Колективног уговора туженог од 24.01.2007. године о примени критеријума: резултата рада, однос запосленог према раду, имовно стање запосленог, дужина радног стажа и стручна спрема. Применом прописаног критеријума, тужени је одредио да је тужила запослена за чијим је радом престала потреба.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су као неоснован одбили тужбени захтев тужиле за поништај решења туженог којим јој је отказан уговор о раду као технолошком вишку.

Из чињеничног утврђења произлази да је тужени донео Програм решавања вишка запослених, а да се на предлог Програма изјаснила Национална служба за запошљавање и синдикална организација туженог. Тужени је пре доношења побијаног решења донео Правилник о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова од 21.04.2011. године којим је смањен број извршилаца на радном месту на коме је била распоређена тужила, а тужени је правилно применио прописане критеријуме приликом одређивања запосленог за чијим је радом престала потреба, при чему је тужили исплаћена отпремнина због престанка радног односа. Са наведеног, и по оцени Врховног касационог суда, тужени је поступио у свему у складу са одредбама

чланова 179. тачка 9., од 153. до 157. и члана 158. став 1. Закона о раду, када је тужиљи као технолошком вишку отказао уговор о раду.

На основу изложеног, неосновано је истицање у ревизији тужиље да су нижестепени судови погрешно применили материјално право. Будући да је побијано решење о отказу уговора о раду тужиљи законито, тужени није у обавези да тужиљу врати на рад, у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду, па се ревизијом неосновано побијају нижестепене пресуде и у том делу због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић